

Arrest

nr. 217 877 van 4 maart 2019
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOURGEOIS
Avenue Cardinal Mercier 82
5000 NAMUR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 februari 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 22 juni 2010 een asielaanvraag in.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 28 maart 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming.

Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 63 056 van 14 juni 2011 werd de afstand van het geding vastgesteld.

1.2. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris nam op 1 augustus 2011 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.3. In juli 2011 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris nam op 7 februari 2012 een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 82 987 van 14 juni 2012 werd de afstand van het geding vastgesteld.

Deze beslissing werd in maart 2012 ingetrokken.

1.4. Op 28 februari 2012 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris nam op 5 juni 2012 een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 7 november 2016 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de voormalig bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) nam op 3 februari 2017 een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen deze beslissing diende verzoeker een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad, die deze vordering verwierp met arrest nr. 206 278 van 29 juni 2018.

1.6. Op 6 oktober 2017 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde nam op 15 januari 2018 een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. De gemachtigde nam op 18 februari 2018 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Tegen deze beslissing diende verzoeker een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad, die met arrest nr. 206 140 van 28 juni 2018 dit beroep verwierp.

1.8. Op 18 februari 2018 maakte verzoeker tevens het voorwerp uit van een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing, met motieven als volgt:

“(…)

Aan de Heer:

Naam: O.

voornaam : A.

geboortedatum: 08.10.1982

geboorteplaats: R.

nationaliteit: Kosovo

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 18/02/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de laatste bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 16/02/2017 en 25/01/2018 (deze laatste beslissing werd aan betrokkene op deze datum betekend volgens zijn verklaringen). Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar: Betrokkene heeft in zijn aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9 bis van de wet van 15/12/1980 verklaard dat zijn broer de Belgische nationaliteit heeft en in België woont Volgens het rijksregister woont deze broer sedert 2001 in Thuin, terwijl uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat hij altijd ofwel in Antwerpen of Schaarbeek gewoond heeft. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM.

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend. De RW oordeelde dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Kosovo geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft een laatste aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend, in 2012. Deze aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing(en) is aan betrokkene betekend. Volgens de arts van DVZ houdt een terugkeer naar Kosovo geen schending van artikel 3 van het EVRM in.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van: "artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de klaarblijkelijke beoordelingsfout en de schending van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de onvoldoende motivering en dus van de afwezigheid van wettelijk aannemelijke gronden zowel als op grond van de schending van het algemeen principe van een goed beleid en van het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak en artikelen 3, 8 en 13 van Het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens ;"

Hij licht het middel als volgt toe:

"Door het feit dat:

Gezien de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 18/02/2018 tegen mijn verzoeker een inreisverbod nam en die aan de verzoeker op 19/02/2018 betekende;

Dat de tegenpartij zodoende haar willekeurige macht toepaste;

Terwijl:

1.Overwegende dat mijn verzoeker beweert dat de tegenpartij zodoende haar verplichting tot motivering verzuimde, die door elke administratieve overheid bij het nemen van een beslissing gerespecteerd dient te worden;

Dat de genomen beslissing inderdaad op een helemaal stereotiepe manier gemotiveerd wordt en geen rekening houdt met de omstandigheden van deze zaak;

Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering voor de tegenpartij die oplegt de situaties te individualiseren en de overwegingen in rechte en in feite uit te leggen, waarop de beslissing gegrond wordt;

Dat het zo duidelijk is dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt;

Dat men in casu beschouwen mag dat de tegenpartij artikelen 1 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zowel als artikel 62 van de wet van 15 december 1980 geschonden heeft;

Dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 inderdaad herhaalt dat de administratieve beslissingen op een voldoende manier gemotiveerd dienen te worden;

Overwegende dat de bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met de correcte situatie van mijn verzoeker ;

2. Overwegende dat mijn verzoeker ook de toepassing van artikel 74/11 van de wet van 15/12/1980 meent op te roepen;

Dat de motivatie van de bestreden beslissingen maakt het niet mogelijk om te begrijpen waarom een verbod van 2 jaar wordt opgelegd aan de verzoeker;

Dat de Raad heeft besloten om een inreisverbod in dergelijke omstandigheden te annuleren (CCE, 30/12/2013, n°110.944; CCE, 07/11/2013, n°113.450);

Dat in dit geval, geen ergernis voor het huidige overheidsbeleid wordt gedemonstreerd in het deel van de aanvrager;

3.Overwegende dat men rekening dient te houden met de goede integratie van de verzoeker op het grondgebied van België;

Dat het vanzelfsprekend is dat de verzoeker gedurende zijn verblijf in België van 8 jaren zich volkomen geïntegreerd heeft en veel mensen in het Belgisch socio-cultureel milieu heeft leren kennen;

Dat, als het waar is dat de duur van een verblijf of de integratie in een samenleving in zichzelf geen uitzonderlijke omstandigheid betreft die het indienen van een aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden op het Belgisch grondgebied rechtvaardigt, het toch niet minder waar is dat de integratie al beschouwd werd als een element dat de terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt;

Dat een vreemdeling die zo geen, familie noch vrienden in zijn land van herkomst heeft, die op het ogenblik van het inleiden van de aanvraag geen nauwe verbanden met dat land heeft, en die in België door verenigingen particulieren gesteund wordt, die actief in de samenleving deelneemt, quod in casu, op deze manier een graad van integratie in België kan bewijzen die hoger is dan zijn graad van integratie in zijn land van herkomst;

Dat de Raad van State al geoordeeld heeft dat:

“De uitvoering van de bestreden akte hem een zwaar en moeilijk te herstellen nadeel zou kunnen veroorzaken; dat die ook tot gevolg zou hebben alle inspanningen tot integratie van de verzoeker die

meer dan 8 jaar in België verbleven heeft, te vernietigen” (CE(RS) 25/05/1998, arrest n r. 73.830; CE (RS) 26/02/1998, arrest nr. 72.112)(vrij vertaald);

4. Overwegende dat mijn verzoeker ook de toepassing van artikel 8 van Het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens meent op te roepen;

Dat mijn verzoeker inderdaad op het grondgebied van België zijn broer heeft die van belgische nationaliteit is ;

Dat het dient opgemerkt te worden dat artikel 8 van het Verdrag de familie instelling in zichzelf niet beschermt maar dat het recht voor elke individu beschermt om een familieleven te leiden en familiale verhoudingen te onderhouden in het respect van de fundamentele waarden die kern van de rechten van de mens vormen: vrijheid, gelijkheid en broederschap (La Mise en Oeuvre interne de la Convention Européenne des Droits de l'Homme, Bruylant, Brussel 1994, p. 2);

Dat de openbare overheid zich passief dienen te onthouden de erkende vrijheid voor de individuen om een familieleven te leiden te schaden, maar dat die overheid ook soms op een actieve manier moet handelen om de mogelijkheid effectief te maken voor die individuen een familieleven te leiden. (La Mise en Oeuvre interne de la Convention Européenne des Droits de l'Homme, Bruylant, Brussel 1994, p. 2 ; en J.VANDELANOTTE, Y HAZECK, Handboek EVRM, 2004 Intersentia p. 140) ;

Dat het ook duidelijk is dat Voornoemd verdrag in het recht tot het respect van het privé leven het recht omvat om met andere mensen verhoudingen op het emotioneel gebied te mogen onderhouden om zijn eigen persoonlijkheid te kunnen ontwikkelen. (J. VELU, Convention Européenne des Droits de l'Homme, R.P.D.B. Complément, T.VII, Brussel, Bruylant, 1990, P. 536, n° 652 ; F. SUDRE, Droit International et européen des Droits de l'Homme, Presse universitaire de France, Paris , 1999, p. 258.) ;

Dat “de verwijdering van een vreemdeling van aard is om de sociale verhoudingen te breken, die hij in het land van verblijf geschapen heeft” (J. VELU, Convention Européenne des Droits de l'Homme, R.P.D.B. Complément, T.VII, Brussel, Bruylant, 1990, P. 538, n° 653);

Dat dit recht op de bescherming van het familieleven door alle onderdanen in rechte die een familie in de feiten vormen opgeroepen kan worden;

Dat het effectief ervaren van een familieleven een voldoende voorwaarde is om van een familieleven te mogen spreken in de zin van artikel 8 van voornoemd Verdrag, daar die verhoudingen niet noodzakelijk uit een huwelijk moeten bestaan, maar ook hun oorsprong in andere vormen van familiebanden, zoals in casu kunnen vinden;

Dat in deze zin het arrest X, Y en Z van United Kingdom (1997) van Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepaalt dat de notie van “familieleven” zoals die door artikel 8 voorzien wordt niet tot de families beperkt blijft die op het huwelijk gegrond worden, maar ook de familiesomvat, die uit verhoudingen in feite bestaan;

Dat het waar is dat dit artikel in zijn tweede paragraaf meldt dat er sommige uitzonderingen bestaan wat het respect van de eerste alinea betreft, daar iedere inmenging van de Staat niet ipso facto het Verdrag voor de bescherming van de Rechten van de Mens schendt;

Dat als een inmenging toch vastgesteld wordt, die met drie voorwaarden geconfronteerd dient te worden, die in deze paragraaf voorzien worden: 1. Die inmenging moet door de wet voorzien zijn (test van wettelijkheid), 2. Die moet noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (test van noodzakelijkheid) en 3. Die moet een wettig doel nastreven (test van wettigheid);

Dat een gerechtelijk toegestane afwijking altijd mogelijk is voor zoverre er een afweging gebeurt van de rechten en belangen, terwijl de rechten die in artikel 8 vermeld worden zwaar moeten wegen want die staan op een zeer hoge plaats in de hiërarchie van de normen, en dat de nationale bevoegdheden om die redenen op een zeer restrictieve manier geïnterpreteerd dienen te worden om van de door het Verdrag beschermde rechten af te wijken 5J? VAN DELANOTTE en Y HAECK, Handboek EVRM, op cit. 711-712) (vrij van het Frans vertaald);

Dat zelfs als een door de wet voorziene inmenging bestaat en als die met de in artikel 8 vermelde doeleinden overeenkomt, die toch in een democratische samenleving noodzakelijk moet zijn en niet wat absoluut noodzakelijk is moet overschrijden;

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, om na te zien of een schending in een democratische samenleving noodzakelijk is, verschillende principes bepaald heeft, om deze noodzakelijkheid op een objectieve manier te onderzoeken (het principe van onweerstaanbaar maatschappelijk noodzakelijkheid, het principe van beperkende interpretatie en het principe van evenredigheid);

Dat er krachtens dit principe van evenredigheid geschat dient te worden of er een evenredig verband bestaat tussen de schending van het recht enerzijds en het wettig nagestreefd doel anderzijds;

Dat het gezag dus moet bewijzen dat het ervoor gezorgd heeft een goed even wicht te bewaren tussen het nagestreefd doel en de ernst van de schending van het recht van de verzoeker op zijn privé leven en zijn familieleden;

Dat het al gevonnen werd dat een maatregel van verwijdering van het grondgebied die een volkomen breuk zou betekenen tussen hem en zijn vrouw en zijn twee kinderen een onevenredige maatregel zou vertegenwoordigen met het wettig nagestreefd doel. (Zaak Johnston v. Ireland (1986));

Dat het Hof voor de Rechten van de Mens recent een nieuw criterium ingevoerd heeft, hetzij het criterium van subsidiariteit, dat bepaalt dat het gezag alles moet doen om de schendingen van de rechten van de burgers te verminderen, door de oplossingen te vergelijken en later zijn doeleinden door de voor de rechten van de mens minder zware middel na te streven; (HATTOM vs. UNITED KINGDOM, arrest d.d. 2 oktober 2001: PECK vs. UNITED KINGDOM, arrest d.d. 28 januari 2003);

Dat het gezag dus in overeenstemming met het principe van subsidiariteit moet nagaan of er geen alternatieve oplossing bestaat om een schending van het recht op een familieleden te vermijden;

Dat deze alternatieve oplossing in casu duidelijk is, daar het bestaat erin de verzoeker op het grondgebied van België te laten verblijven.

5. Overwegende dat mijn verzoeker ook de toepassing van artikel 3 van Het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens meent op te roepen;

Dat mijn verzoeker heeft psychische problemen;

Dat hij kan niet geldig worden opgevangen in zijn geboorteland voor zijn gezondheidsproblemen;

Dat de tegenpartij geen rekening houdt met die element;

6. Overwegende dat mijn verzoeker ook de toepassing van artikel 13 van Het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens meent op te roepen;

Dat de verzoeker op 06/10/2017 een aanvraag van machtiging tot langer verblijf op het grondgebied van het Rijk indiende, die op artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 gegrond werd;

Dat deze aanvraag op 15/01/2018 door een beslissing van de Directie-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk werd verklaard;

Dat ook op 15/01/2018, nam de Dienst Vreemdelingenzaken een bevel om het grondgebied te verlaten tegen de verzoeker; Dat mijn verzoeker heeft een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring tegen die beslissingen indienen;

Dat die verzoekschrift is nog nu in behandeling bij de Raad Voor Vreemdelingenzaken;

Dat bij de bestreden beslissing schendt de andere partij de doeltreffendheid van deze verzoekschrift."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht is vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo

beslist. De verzoekende partij moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing, en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. Deze beslissing verwijst naar de juridische grondslag: artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, met precisering naar 2° van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing stelt dat de vroegere bevelen niet werden uitgevoerd, waaronder het bevel (bijlage 13septies) van 18 februari 2018, en het bevel van 15 januari 2018. Verzoeker betwist niet dat deze bevelen hem ter kennis zijn gebracht. Verder worden de redenen gegeven waarom het inreisverbod wordt bepaald voor een duur van twee jaar. Onder meer wijst de bestreden beslissing op een aantal procedures die verzoeker tevergeefs indiende, waaruit zij afleidt dat verzoeker niet getwijfeld heeft om illegaal in België te verblijven. De bestreden beslissing motiveert uitvoerig waarom de duur van het inreisverbod twee jaar bedraagt.

Tevens wordt opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit loutere feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Voorts toont verzoeker niet aan op welke wijze artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is geschonden.

De aangehaalde bepalingen zijn niet geschonden. De motieven zijn afdoende.

2.3. Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624), dit in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker begrijpt niet waarom de duur van het inreisverbod twee jaar bedraagt en verwijst naar rechtspraak van de Raad. Hij verwijt de bestreden beslissing geen rekening te houden met zijn goede integratie.

De bestreden beslissing is genomen, onder meer op grond van artikel 74/11, §1, 2°, van de Vreemdelingenwet, dat de gemachtigde toelaat een inreisverbod op te leggen indien geen gevolg werd gegeven aan eerder gegeven bevelen, zoals opgesomd in de bestreden beslissing. Verzoeker ontkent deze vaststelling niet en dit gegeven vindt steun in het administratief dossier. De duur is bepaald ten gevolge van het tweede lid van artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet luidt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)."

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekers verwijzing naar arresten van de Raad niet dienstig is in dit geval. De arresten waarnaar verwezen wordt, zijn geen gelijkaardige gevallen en kennen geen precedentswaarde.

Verzoeker meent dat geen rekening is gehouden met zijn goede integratie, te weten een verblijf van 8 jaar in België, volkomen geïntegreerd zijn en veel mensen kennen in het socio-cultureel milieu. Hij wijst erop dat hij geen familie of vrienden heeft in zijn herkomstland. Evenmin kent hij nauwe verbanden met zijn herkomstland. In België wordt hij ondersteund door “verenigingen particulieren” en neemt hij actief deel aan de samenleving. Zijn graad van integratie in België is hoger dan zijn integratie in het herkomstland. Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State die niet dienstig is omdat deze betrekking heeft op een onderzoek naar een moeilijk te herstellen nadeel.

De redenering van verzoeker kan niet gevolgd worden. Zoals de bestreden beslissing stelt, heeft verzoeker illegaal in het land verbleven en geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen. Hij wist of kon weten dat zijn opgebouwde integratie zou leiden tot terugkeer naar het herkomstland. Verzoeker werd gerepatriëerd op 27 maart 2018. Het laatste betekende bevel is een bijlage 13septies van 18 februari 2018. Het beroep dat verzoeker indiende bij de Raad tegen deze beslissing, werd verworpen op 28 juni 2018 met arrest nr. 206 140 omdat de afstand van het geding werd vastgesteld, omdat:

“Geen van de partijen heeft met toepassing van artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gevraagd om gehoord te worden binnen de vooropgestelde termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking.

De partijen worden derhalve overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van voormelde wet geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond.”

De verwerende partij merkt correct op in haar nota met opmerkingen:

“(…)

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

- Verzoeker heeft aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten geen gevolg gegeven;*
- verzoeker weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen;*
- de asielaanvraag werd na grondig onderzoek negatief afgesloten, waardoor terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt;*
- de regularisatieaanvraag op basis van humanitaire redenen van verzoeker werd geweigerd;*
- het belang van de immigratiecontrole;*
- de hardnekkigheid van verzoeker om illegaal op het grondgebied te willen verblijven.*

(…)”

Door louter te verwijzen naar zijn integratie, weerlegt verzoeker deze motieven niet. Verzoeker is geboren op 8 oktober 1982 en heeft het grootste deel van zijn leven in zijn herkomstland verbleven en de loutere bewering dat hij geen banden heeft met het herkomstland en zijn goede integratie in België groter is dan in het herkomstland, niet door stukken gestaafd, weerlegt niet de kennelijke redelijkheid waarmee de bestreden beslissing is genomen. Ook voor het bepalen van de duur van het inreisverbod: twee jaar.

De feiten zijn correct weergegeven in de bestreden beslissing en correct beoordeeld. De bestreden beslissing is kennelijk redelijk zodat de materiële motiveringsplicht niet geschonden is. Dit volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Evenmin kan een willekeurig handelen worden vastgesteld. Verzoeker toont niet aan met welk ander gegeven of omstandigheid de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden of de “correcte situatie” negeert.

Evenmin maakt verzoeker de schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Deze onderdelen zijn ongegrond.

2.4. In een volgend onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker meent dat de overheid soms actief moet handelen om het familieleven mogelijk te maken. Hij geeft een theoretische uiteenzetting over artikel 8, het begrip 'familieleven' en 'privéleven' met verwijzing naar rechtsleer. Hij meent dat een effectief familieleven moet volstaan om zich te kunnen beroepen op de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt. Hij wijst op de voorwaarden, nodig opdat het bestuur een "inmenging" kan toestaan, en geeft een theoretisch betoog met verwijzing naar rechtspraak.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het gezinsleven en privéleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verzoeker dient aan te tonen dat hij een door artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig privé- of familieleven heeft.

Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft en dat verzoeker al werd gerepatriëerd.

Verder weerlegt verzoeker geenszins het motief van de bestreden beslissing, dat stelt: *"Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar: Betrokkene heeft in zijn aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9 bis van de wet van 15/12/1980 verklaard dat zijn broer de Belgische nationaliteit heeft en in België woont Volgens het rijksregister woont deze broer sedert 2001 in Thuin, terwijl uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat hij altijd ofwel in Antwerpen of Schaarbeek gewoond heeft. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM."*

Verzoeker vormde geen gezin met zijn broer.

Los hiervan wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat, hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen onderling. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van

afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

Verzoeker, die meerderjarig is, toont niet aan dat hij een kerngezin vormde met zijn broer, met hem bijkomende banden bestaan, anders dan van hem bijzonder afhankelijk was en dat er tussen hem en zijn broer effectief beleefde nauwe persoonlijke banden bestaan, anders dan de gewone affectieve banden. Het familieleven dat verzoeker voorwendt te hebben, is niet een door artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig leven.

Voorts houdt artikel 8 het recht in op een persoonlijke ontwikkeling, alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. Ook met betrekking tot het privéleven geeft de verzoekende partij geen concrete elementen aan buiten het bestaan in zijne hoofde van een volkomen en goede integratie en diens verblijf van acht jaren in het Rijk. Het betoog hieromtrent is voornamelijk theoretisch en vaag. Dergelijk betoog toont evenmin een door artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig leven aan.

Bovendien betreft het *in casu* een situatie eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beoogt. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel

primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Bovendien oordeelde het EHRM in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat een verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, *Nyanzi/Verenigd Koninkrijk*).

De verzoeker voert echter geen andere dan de al besproken concrete elementen (ook terug te vinden in de bespreking van de vorige onderdelen) aan die hem beletten zelf een gezinsleven te vormen en elders verder te zetten, ook het privéleven. Verder toont hij niet dat er sprake zou zijn van een onevenredige beslissing.

Voorts kan aangenomen worden dat de verzoeker weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd. Deze elementen geven de verzoeker niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerlegt de verzoeker geenszins de motieven van de bestreden beslissingen die correct en afdoende zijn en steunen vinden in het administratief dossier, zoals blijkt uit de bespreking van de voorgaande grieven. Evenmin ontnemt de bestreden beslissing hem de verdere uitbouw van dit leven.

Verzoeker maakt de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk

2.5. Verzoeker voert op zeer summiere wijze de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM luidt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer”

Verzoeker stelt dat hij psychische problemen heeft en *“niet geldig kan opgenomen worden in zijn geboorteland voor zijn gezondheidsproblemen”*.

Met dergelijke vage bewering, niet ondersteund door een medisch stuk, toont verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM niet aan. De verwerende partij merkt correct op dat de aanvraag, gesteund op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk werd verklaard en verzoeker sedertdien geen nieuwe medische elementen heeft aangevoerd. Verzoeker werd overigens nog medisch onderzocht voor zijn repatriëring. Op 1 maart 2018 werd hij *fit-to-fly* bevonden en verzoeker nam geen medicatie. Verzoeker gaf mondeling te kennen dat hij last heeft van stress. Met deze grieven toont verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aan. De ernst van zijn voorgehouden probleem wordt geenszins aangetoond.

Dit onderdeel is ongegrond.

2.6. Tot slot voert verzoeker de schending aan van artikel 13 van het EVRM. Hij stelt niet juist dat hij een beroep hangende heeft bij de Raad tegen het bevel van 18 februari 2018 en tegen de beslissing van 15 januari 2018, die zijn aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk verklaarde, met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker verliest zijn belang bij deze grief nu blijkt dat beide beroepen zijn verworpen door de Raad bij arresten met nrs. 206 140 en 206 293.

Bovendien kan artikel 13 van het EVRM, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232).

Verzoeker roept de schending in van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat hij geen schending van deze artikelen aantoonst.

Dit onderdeel is onontvankelijk.

2.7. Tot slot wijst de Raad erop dat de stukken die verzoeker toevoegt aan het verzoekschrift geen afbreuk doen aan de voorgaande bespreking van de onderdelen.

2.8. Het enig middel, zo ontvankelijk, is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN